

Nr druku .....
Projekt Prezydenta Miasta Lublin
z dnia.....
wpłynęło do Biura Rady Miasta
Lublin dnia ..... 29.08.2011 .....

Uchwała Nr .....
Rady Miasta Lublin
z dnia .....

w sprawie rozpatrzenia wezwania do usunięcia naruszenia prawa uchwałą
nr 77/VIII/2011 Rady Miasta Lublin z dnia 31 marca 2011r.

Na podstawie art. 18 ust.1.w związku z art.101 ustawy z dnia 8 marca 1990r
o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001r Nr 142 poz. 1591 ze zm.) – Rada Miasta
Lublin uchwała, co następuje:

§ 1

Uznaje się za bezzasadne wezwanie z dnia 07.07.2011r , złożone w dniu
12.07.2011r. Firmy Łęcz Trans Blacha Spółka Jawna w Łęcznej z siedzibą Kolonia
Trębaczów 134, 21-010 Łęczna do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą
nr 77/VIII/2011 Rady Miasta Lublin z dnia 31 marca 2011r w sprawie określenia
przystanków komunikacyjnych w Gminie Lublin, warunków i zasad korzystania z nich
oraz ustalenia stawki opłat za korzystanie z tych przystanków.

§ 2

Uzasadnienie stanowiska Rady Miasta Lublin stanowi załącznik do niniejszej
uchwały.

§ 3

Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Lublin.

§ 4

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący
Rady Miasta Lublin
Piotr Kowalczyk

Zastępca Prezydenta Miasta Lublin

Grzegorz Siemiński

Z-ca Dyrektora
ds. Eksploatacyjnych

załącznik do uchwały nr.
Rady Miasta Lublin
z dnia.....

Uzasadnienie

Firma Łęcz Trans Blacha Spółka Jawna w Łęcznej z siedzibą Kolonia Trębaczów 134 złożyła w dniu 12 lipca 2011r pismo z dnia 7 lipca 2011r , zawierające wezwanie do usunięcia naruszenia interesu prawnego przedsiębiorcy , które nastąpiło uchwałą nr 77/VIII/2011 Rady Miasta Lublin z dnia 31 marca 2011r w sprawie określenia przystanków komunikacyjnych w Gminie Lublin, których właścicielem lub zarządcą jest Gmina Lublin, warunków i zasad korzystania z nich oraz ustalenia stawki opłat za korzystanie z tych przystanków..

Skarżący wzywając do usunięcia naruszeń jego interesu prawnego uchwałą nr 77/VIII/2011 Rady Miasta Lublin z dnia 31 marca 2011r , (rzekomo bez uzasadnienia) wysuwa zarzuty co do naruszenia zasady swobody prowadzenia działalności gospodarczej, poprzez podzielenie przewoźników na świadczących usługi w drogowym transporcie krajowym oraz na świadczących usługi w transporcie miejskim, którym przyznano większe uprawnienia w zakresie korzystania z przystanków na terenie miasta Lublin.

Skarżący , jako przewoźnik na trasie Łęczna- Lublin – Łęczna , w celu zabierania zainteresowanych pasażerów , chciałby też korzystać z przystanków zlokalizowanych po obu stronach ul. Tysiąclecia w Lublinie , z których korzystają przewoźnicy komunikacji miejskiej, a takiej możliwości w/w uchwała mu nie stwarza.

Zdaniem Skarżącego takie zróżnicowanie przedsiębiorców , działających na podstawie licencji , korzystających z określonych uchwałą przystanków prowadzi do drastycznego zmniejszenia dochodowości Skarżącego i jest niedopuszczalne , gdyż uchwałą rady gminy, jako aktem rangi niższej od ustawy , zastosowano nierówne traktowanie , poprzez ograniczenie swobody działalności , w sensie ograniczenia prawa do rynku, przedsiębiorców podobnych, o takich samych cechach.

Skarżący w wezwaniu wskazuje naruszone , według niego, uchwałą nr 77/VIII/2011 Rady Miasta Lublin , przepisy Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz ustawy z dnia 2 lipca 2004r o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U z 2010r nr 220 poz. 1447) i wysuwa z nich wnioski dotyczące braku spełnienia przez wymienioną uchwałę kryteriów wymaganych wykazanymi przepisami.

Z uwagi na powyższe, wg Skarżącego , uchwała nr 77/ VIII/2011 Rady Miasta Lublin z dnia 31 marca 2011r narusza przepisy prawa , toteż , jako „ Mający interes prawny chce skorzystać ze szczególnego charakteru akcji wszczętej w celu uchylenia uchwały podjętej przez organ gminy...”.

Wezwania Skarżącego nie można uznać za uzasadnione .

Złożone wezwanie nie pozwala na jednoznaczne stwierdzenie , czy Skarżący występuje w imieniu własnym , czy przyłącza się do „ wspólnej akcji”, bliżej jej nie określając., toteż pod względem formalno -prawnym nie stanowi wezwania do uchylenia wymienionej uchwały Rady Miasta Lublin.

Zgodnie z treścią art. 101 ustawy z dnia 8 marca 1990r o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001r nr 142 poz. 1591 ze zm.) , każdy czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia – zaskarżyć uchwałę do sądu administracyjnego, przy czym, wg art.101 ust.2a

ustawy o samorządzie gminnym jeśli skarżący działa jako reprezentant grupy mieszkańców gminy, winien udokumentować ich pisemną zgodę, co nie zaistniało w tym przypadku.

Uznając wezwanie za bezzasadne, Rada Miasta Lublin stwierdza, że Skarżący nie wykazał na podstawie art. 101 ust.1 w/w ustawy, iż zaskarżona uchwała naruszyła jego interes prawny lub posiadane uprawnienie.

Skarżący z przystanków przy ulicy Tysiąclecia w Lublinie nie korzystał i nie korzysta, a samo zagrożenie naruszenia praw chronionych, czy drastyczny spadek dochodów, do jakich może dojść, wg oceny Skarżącego, nie stanowią wymaganej tym przepisem prawnym podstawy zaskarżenia.

Skarżący pominał przy tym istotny fakt dotyczący korzystania przez niego, od co najmniej kilku lat, z placu Dworca Głównego PKS w Lublinie przy ul. Tysiąclecia 6, jako przystanku początkowego i końcowego w Lublinie, znajdującego się w bezpośrednim sąsiedztwie przystanków komunikacji miejskiej przy tejże ulicy.

Wymieniony plac Dworca Głównego PKS, jako przystanek początkowy i końcowy, został wykazany w obowiązującym rozkładzie jazdy pojazdów Skarżącego, stanowiącym załącznik do zezwolenia nr 09.XI.AS.54310/368/3/09 wydanego Skarżącemu przez Marszałka Województwa Lubelskiego w dniu 21 grudnia 2009r, z ważnością do dnia 21 grudnia 2014.

Z uwagi na w/w istniejące uprawnienie Skarżącego, uchwała Rady Miasta Lublin nie naruszyła jego uprawnień.

Ustalone w tym zakresie orzecznictwo sądowe, m.in. wyrok WSA w Łodzi z 14.01.2011r, sygn. akt ISA/Łd 914/10 (Lex nr 751789), postanowienie NSA w Warszawie z 10.12.2010r, sygn. akt IOSK 1333/10 (Lex nr 741527), postanowienie WSA w Lublinie z 1.12.2010r, sygn. akt IIISA/Lu 470/10 (Lex nr 653606), wyrok WSA w Krakowie z 22.11.2010r, sygn. akt IISA/Kr744/10 (Lex nr 753617), potwierdza stanowisko Rady Miasta Lublin w odniesieniu do braku wykazania przez Skarżącego bezpośredniego związku uchwały z naruszeniem jego interesu prawnego i posiadanych uprawnień.

Z wezwania Skarżącego wynikają jedynie ogólnikowo zarzuty dotyczące ograniczenia wolności działalności gospodarczej i naruszenia uprawnień, wyrażające się w niemożności korzystania z wszystkich przystanków w mieście przy obsłudze komunikacji podmiejskiej, czy międzymiastowej, na równych prawach z przewoźnikami w komunikacji miejskiej, przy czym naruszenie interesu prawnego wykazuje w postaci prognozowanego, drastycznego spadku dochodów.

Równocześnie, podniesiony przez Skarżącego, zarzut naruszenia konstytucyjnej zasady równego traktowania, według Rady Miasta Lublin nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż wg orzecznictwa sądowego, m.in. wyrok NSA w Warszawie z dnia 3.08.2010r, sygn. akt IIOSK 1032/10 (Lex nr 737685), naczelne zasady ustrojowe państwa nie stanowią podstawy do wykazania naruszenia indywidualnego, jednostkowego interesu prawnego, a tym samym uprawnienia podmiotu skarżącego, wynikającego z art. 101 ust.1 ustawy o samorządzie gminnym.

Stwierdzenia Skarżącego zawarte w wezwaniu nie są uzasadnione, również z uwagi na fakt pominięcia w jego rozważaniach przepisów prawa powołanych w podstawie prawnej zaskarżonej uchwały, w tym ustawy z dnia 16 grudnia 2010r o publicznym transporcie zbiorowym (Dz.U z 2011r nr 5 poz.13), stanowiących o uprawnieniach rady gminy.

Zgodnie z tą ustawą Rada Miasta wypełniła przesłanki z art. 15 ust.2 oraz z art. 16 ust. 4, ust.5, ust.6, ust.7, w szczególności dotyczące określenia przystanków komunikacyjnych, stanowiących własność Gminy Lublin lub przez nią zarządzanych.

Uchwała została podjęta z uwzględnieniem m.in. potrzeb przewozowych przy uwzględnieniu konieczności zapewnienia odpowiednich i bezpiecznych warunków

funkcjonowania publicznego transportu zbiorowego , w tym korzystania z przystanków komunikacji.

Stworzenie , zaś możliwości przewoźnikom , w zakresie korzystania przez nich z wszystkich przystanków w mieście przez pojazdy w komunikacji międzymiastowej , czy podmiejskiej ,doprowadziłoby , poprzez blokowanie zatok przystankowych oraz zwiększenie ruchu kołowego w centrum miasta , do znacznych utrudnień zarówno dla pasażerów jak i pojazdów komunikacji miejskiej.

Istotnym jest również fakt, że w Polsce w żadnym mieście, zwłaszcza dużym , pojazdy przewoźników w komunikacji międzymiastowej lub podmiejskiej , nie zatrzymują się na przystankach komunikacji miejskiej.

W uchwale nie wystąpiło zróżnicowanie przedsiębiorców podobnych , ze względu na posiadane przez nich licencje przewozu osób , w zakresie dostępu do rynku.

Natomiast określenie przystanków w § 1 ust.1 uchwały i w załączniku nr 1 , udostępnianych operatorom i przewoźnikom wykonującym przewozy osób w krajowym transporcie drogowym na zasadach określonych w załączniku nr 2, czy określenie przystanków w § 1 ust. 2 uchwały , udostępnianych operatorom wykonującym przewozy osób w komunikacji miejskiej wynika z uregulowań ustawowych.

W w/w/ ustawie o publicznym transporcie zbiorowym , świadczenia przewozów o charakterze użyteczności publicznej , tj. wg art.4 ust.1 pkt 12) przewozów w celu bieżącego i nieprzerwanego zaspokajania potrzeb przewozowych społeczności na danym obszarze przewidziano dla operatorów , wykonujących te przewozy na podstawie umów zawartych z organizatorem publicznego transportu zbiorowego.

Do takich operatorów , realizujących usługi komunikacji miejskiej o charakterze użyteczności publicznej , należą w Lublinie cztery podmioty gospodarcze, do których nie zalicza się Skarżący.

W związku z tym, że zgodnie z powołaną w uchwale nr 77/VIII/2011 Rady Miasta Lublin , podstawą prawną , określenie przystanków komunikacyjnych i dworców, stanowiących własność gminy lub zarządzanych przez gminę, włącznie z warunkami i zasadami korzystania z nich, należy do rady gminy – zaskarżona uchwała Rady Miasta Lublin nie narusza interesu ani żadnych uprawnień Skarżącego

Powyższe okoliczności faktyczne i prawne świadczą o braku naruszeń , zarówno obowiązującego prawa jak i uprawnień Skarżącego, a tym samym stanowią o zasadności podjęcia niniejszej uchwały.

Zastępca Prezydenta Miasta Lublin

Grzegorz Stemiński

Urząd Miasta Lublin
Biuro Obsługi Mieszkańców
W P L U B I N

Data: 2011-07-12

L. Dz. 1154/2011
10/07/2011
zał. H. Hajst.

*z medtorie
w Leczna, dnia 2 lipca 2011 r.
z wyrazami szacunku*

Łęcz Trans Blach Spółka Jawna
siedziba Kolonia Trzeźnowa 134
21-010 Łęczna

BIURO RADY MIASTA LUBLIN
W P L U B I N

2011-07-13

1154 podpis
Rada Miasta Lublin

*Przebieg choroby
2) podjęto rozprawę
Rada Miasta Lublin
13 VII*

Wezwanie do usunięcia naruszenia interesu prawnego przedsiębiorcy
które nastąpiło uchwałą Rady Miasta Lublin z dnia 31 marca 2011 r. -
uchwała nr 77/VIII/2011

Przed skierowaniem skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie na zasadzie art. 101 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity: Dz. U. 2001 r. Nr 142 poz. 1591) niniejszym:

- wzywam do usunięcia naruszenia interesu prawnego przedsiębiorcy działającego pod nazwą Łęcz Trans Blacha Spółka Jawna naruszonego uchwałą Rady Miasta Lublin z dnia 31 marca 2011 r. Nr 77/VIII/2011 jako naruszającej zasady wolności (swobody) prowadzenia działalności gospodarczej w świetle art. 20 i 22 Konstytucji RP oraz art. 6 i 7 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Tekst jednolity: Dz. U. 2007 r. Nr 155 poz. 1095 ze zm.).

U Z A S A D N I E N I E

Rzeczoną uchwałą (nie posiadającą uzasadnienia) w jej § 1 pkt 1 i 2 zróżnicowano przedsiębiorcom wykonującym usługi transportowe dostęp do możliwości korzystania z przystanków autobusowych położonych w różnych lokalizacjach w zależności od tego, czy świadczą jako przewoźnicy w krajowym transporcie drogowym (§ 1) czy jako przewoźnicy w transporcie miejskim (§ 2). Przewoźnicy określani jako miejscy mają dostęp do wszystkich przystanków nie wyszczególnionych w załączniku nr 1 do uchwały. Przedsiębiorcy Łęcz Trans Blacha Spółka Jawna zależy na możliwości korzystania z przystanków położonych przy ul. Tysiąclecia w Lublinie (po obu stronach tejże ulicy) w celu zabierania zainteresowanych pasażerów (linia Lublin - Łęczna i Łęczna - Lublin). W załączniku dla przedsiębiorców określonych w pkt 1 (także Łęcz -Trans) uchwały nie przewidziano w ogóle możliwości korzystania z przystanków zlokalizowanych przy ul. Tysiąclecia w Lublinie (zarówno jadąc z kierunku Łęczna - Lublin jak i w kierunku Lublin - Łęczna), natomiast co do przedsiębiorców określonych w pkt 2 przewidziano możliwość taką (przystanki przy ul. Tysiąclecia są niewątpliwie położonymi na terenie Gminy Lublin i stanowią jej własność lub są w jej zarządzie).

Otóż takie zróżnicowanie jest niedopuszczalne i prowadzi do drastycznego zmniejszenia dochodowości przedsiębiorcy Łęcz - Trans Blach Spółka Jawna w sytuacji gdy przedsiębiorcy zróżnicowani w uchwale (pkt 1 i pkt 2) działają na podstawie licencji, zmuszeni są spełniać analogiczne uwarunkowania i działać w jej ramach.

Stąd też należy zwrócić uwagę na istotny imperatyw a mianowicie wszystkie podmioty prawa (adresaci norm prawnych - również przewoźnicy przedsiębiorcy), charakteryzujący się daną cechą istotną w równym stopniu, mają być traktowane równo. Innymi słowy, zakazane jest nierówne traktowanie podmiotów podobnych (orzeczenie TK z 13 września 1990 r., U 4/90 , LexPolonica nr 312399, OTK 1990, poz. 10, wyrok TK z 9 marca 1988 r., U 7/87 , LexPolonica nr 2356526, OTK 1988, poz. 1). Natomiast w realiach sprawy mamy do czynienia z nierównym traktowaniem (ograniczenie swobody działalności w sensie ograniczenia prawa do rynku) przedsiębiorców podobnych, o takich samych cechach.

Co więcej, ograniczenie wolności działalności gospodarczej jest dopuszczalne tylko w drodze ustawy i tylko ze względu na ważny interes publiczny. Identyczne stanowisko w sprawie równości w prawie działalności gospodarczej zajmował także Sąd Najwyższy i Naczelny Sąd Administracyjny. Sąd Najwyższy przyjął m.in., że konstytucyjna (art. 22 Konstytucji) zasada równości szans w fazie rozpoczęcia, prowadzenia lub rozwijania działalności gospodarczej oznacza zakaz uchwalania w aktach prawnych niższej rangi niż ustawa postanowień lub klauzul o charakterze dyskryminacyjnym w zakresie dostępu do rzeczowych, kapitałowych lub osobowych czynników działalności gospodarczej (wyrok SN z 26 czerwca 1992 r., III ARN 31/92 , LexPolonica nr 304730, OSNCP 1994, nr 2, poz. 38). Niewątpliwie dostęp do możliwości korzystania z przystanków położonych korzystanie dla przedsiębiorcy jest ograniczeniem dostępu do wskazanych powyżej przymiotów i to aktem rangi niższej tj. aktem prawa miejscowego - uchwałą Rady Miasta Lublina. Nie zaś ustawą a tego czynić nie można.

Reasumując art. 22 Konstytucji RP nie określa pojęcia ograniczeń wolności działalności gospodarczej. Uważa je natomiast za dopuszczalne, jeśli są one wprowadzane tylko: 1) w drodze ustawy i 2) ze względu na ważny interes publiczny. Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego (wyrok TK z 10 kwietnia 2001 r., U 7/00 , LexPolonica nr 351641, OTK 2001, nr 3, poz. 56) pierwsze z wymienionych kryteriów ma wymiar formalny, drugie zaś - materialny. Nie oznacza to jednak żadnej dystynkcji między kryteriami dopuszczalności ograniczania wolności działalności gospodarczej. Aby ustanowić ograniczenia wolności działalności gospodarczej, trzeba spełnić łącznie obydwa kryteria. Wszelkie ograniczenia zasady wolności w prowadzeniu działalności gospodarczej mają charakter wyjątku i nie mogą być rozumiane w sposób rozszerzający (wyrok WSA w Warszawie z 24 października 2006 r., VI SA/Wa 1128/06, LEX nr 265647, a także wyrok NSA z 12 kwietnia 2006 r., II GSK 23/06 , LexPolonica nr 404664).

Stosownie zaś do art. 6 ust. 1 powołanej w petitum ustawy o swobodzie działalności gospodarczej podejmowanie, wykonywanie i zakończenie działalności gospodarczej jest wolne dla każdego na równych prawach, z zachowaniem warunków określonych przepisami prawa. Użyte w art. 6 ust. 1 określenie „z zachowaniem warunków” stanowi istotne zastrzeżenie wskazujące na to, że - co oczywiste - wolności gospodarczej nie należy traktować w sposób absolutny, ponieważ ustawodawca z różnych powodów musi określić w formie zakazów i nakazów organizację i sposób wykonywania danego rodzaju działalności.

Z jednym wszak zastrzeżeniem albowiem warunki podejmowania i prowadzenia działalności gospodarczej, o których mowa w art. 6 (nawet ograniczone nakazami, zakazami, koncesjami, licencjami), jeśli prowadzi do ograniczenia wolności gospodarczej (w tym zakresie pojęciowym mieści się

dostęp do rynku) muszą być zgodne z kryteriami dopuszczalności ograniczeń, ustanowionymi w przepisach konstytucyjnych - w art. 20 i 22 konstytucji.

A więc mieć na względzie należy zakaz różnicowania podmiotów podobnych działających w analogicznych warunkach gospodarczych i poddawać regulacji aktem prawa miejscowego dostęp do rynku (z mocy uchwały).

Wskazane regulacje ustrojowe winny stanowić podstawę ceny wskazanej uchwały Rady Miasta Lublin.

Mający interes prawny chce skorzystać ze szczególnego charakteru akcji wszczętej w celu uchylenia uchwały podjętej przez organ gminy (także uchwały w petitum wskazanej) w sprawie z zakresu administracji publicznej, unormowanej w art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie terytorialnym (Dz. U. 1990 r. Nr 16 poz. 95 ze zm.) musi spełnić warunek uprzedniego wezwania do usunięcia postanowień naruszających interesy zawarte w art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym. Przedsiębiorca to właśnie czyni przed zaskarżeniem uchwały wskazanej do Wojewódzkiego Sadu Administracyjnego w Lublinie.

W orzecznictwie i nauce prawa zarysowała się rozbieżność poglądów co do kwestii, czy wezwanie do usunięcia naruszenia prawa powinno być skierowane do organu, który wydał kwestionowany akt, czy też do wójta gminy - Prezydenta Miasta (A. Kisielewicz, *Samodzielność...*, s. 139). Obecnie wątpliwość ta sprowadza się do problemu, czy wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, dokonanego uchwałą rady gminy, powinno być skierowane do rady gminy (w tym kierunku np. postanowienie NSA z 25 maja 1992 r., SA/Wr 545/92, *LexPolonica* nr 297799, *„Wspólnota”* 1992, nr 34, s. 21), czy też do wójta gminy.

W realiach sprawy dla przejrzystości - wobec rozbieżności - rzeczony zostanie złożone zarówno do Rady Miasta Lublin jak i Prezydenta Miasta Lublina.

Łęcz Trans Blacha Sp. j.
Dowozanin
21-010 Łęczna, ul. Koł. Trębaczków 134
NIP 505-00-37-258, Reg. 080106973

